

Věkoun

Ta Jana z Velké Ohrady

Věkoun si dlouží vstávání zásadním přiznáním, že dejchat je těžký jak běhat... že s léty mu kostnatí peřina... že už je stěží k unesení... jenže je na světě jediná... vně ní nic není k pochopení... Odkládá věkoun hejbání z důvodu přispání... když stejně už nemá jak spěchat... Nechá svý klouby zastlaný... nepustí zimu k nim... Kdo se odkopá, toho leká... že s léty mu kostnatí peřina, že už je stěží k unesení... jenže je na světě jediná, vně ní nic není k pochopení... Že mládí je ztracená bublina, že smyslem fotek je vybělení... tak s bílejma vlasama rozjímaj' v usmířeným poležení... Věkoun si krátí zbejvání poklidným dřímáním, kde se nepatří vzdychat a vztekat... Nechá svý klouby zastlaný... netrpí, a tak sní, že neví, co ho čeká... Jenže moc dobře ví, co ho čeká...